

LA TUIES

—Confessi, senyor Ramon, que bones vistes com les d'aquest terrat, no es disfruten cada dia.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA', PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUARIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta busca dispesa y está muy incomodado pues treinta nabos al mes y anguila le han demanado

Esta mañana, para matar la estonita, pues no es cosa de ponerse a pensar con el calorcito que hace, me senté en la terraza de "La Luna" a tomar un doble. Me hubiese ido más a gusto al "Pati Blau", donde se está más fresco, pero desde allí se divisa la bola de casa Damians y hubiese empezado a asaltarme el recuerdo de Pico, que así tiene la cabeza, de grande y de hueca.

Cuando estaba más ensimismado leyendo un fondo de Escofet, una mano se posó sobre mi hombro. Me volví, creyendo que se trataba de una propaganda original de la reprise de "La Mano que Aprieta", y me encontré con mi rubicundo amigo don Tomás Sol, oficial quinto de Correos, y valenciano de nacimiento.

—¡Hola, amigo Sol! — le dije —. ¿Tú por aquí? ¿Cómo es que no se te ve nunca?

—¡ Hombre! — hizo él. — No tiene nada de particular... Como que no salgo de noche, y tú, sí no es de la hora de cenar para arriba, no se te ve el pelo.

—Ya lo sabía, ya, que el Sol salía tan sólo de día...

Mi amigo sonrió con aquella cara de besugo que tiene — no en vano es oriundo de un puerto de mar — y añadió:

—Y hoy he dejado la oficina por casualidad... Busco patrona que me trate bien el cuerpo y por pocas endolas...

Yo recordando tiempos pretéritos, le pregunté:

—¿Cómo? ¡Si yo me

pensaba que el Cuerpo de Correos tenía Patrona, desde hace tiempo!

—No quiero decir eso — exclamó Tomás —. Necesito una pensión, una casa de huéspedes o como quieras llamarla... Aquí, precisamente, tengo un anuncio. Míralo:

Y me enseñó un recorte de "El Diluvio", que decía así:

"Viuda joven, grabada, ofrece pensión completa a caballero formal. Dirigirse a Tantarantana, 327, bajos. Señora de Conejo."

—¡La conozco! — dije al punto —. Es una dama muy respetable, ex cupletista y emparentada con la familia Madriguera... ¿Sabe usted? Aquellas dos hermanas tan cachondas...

Tras no pocos esfuerzos de imaginación, Sol acabó por acordarse de quiénes eran las Madrigueras de Conejo.

Como yo también busco una casa de huéspedes a acomodo, decidí acompañar a Sol a la calle de Tantarantana. Cuando la dispesera me vió, con aquella elegancia natural que habillo a estonitas, me tomó al menos por un marqués. Nos enseñó la habitación y nos explicó el menú. Daba cada día escudilla, carne de olla y, de tanto en tanto, hacía botifarra. Por la noche, verdura y carne con habas.

—¿Tiene usted muchos huéspedes? — le pregunté.

—Tres.

—Entonces, ya lo veo: son habas contadas...

Se rió la mujer, pero más nos reímos nosotros cuando nos pidió treinta

duros al mes, más la voluntad y referencias.

—¡Sí que estamos bien! — hice yo —. Yo que había encontrado a mi amigo Sol en "La Luna" y, al saber que usted había sido cupletista, creía encontrar mi buena estrella.

—¡Caramba! — exclamó entonces doña Claudia —. ¡Han venido ustedes muy amenos!

—¡Ya lo creo! — le contesté —. Más que un concejal del antiguo régimen.

Rufasta
buscador de dispesa

Notas futboleras

SOBRE UNA SUPUESTA ESTACION RADIO-EMISORA

Días pasados — pasados sin duda, por el calor que hace — circuló raudo y veloz como el automóvil de Plattko, el rumor de que en el campo de la Creu Alta, iba a instalar el "Sabadell" una estación radioemisora, desde donde se comunicarían en esperanto, para que todo el mundo se enterase de ellas, las noticias de los triunfos que espera obtener el equipo-maleta en su excursión allende los mares.

Más bien informados que la revista Pathé, que lo ve todo, lo sabe todo y, además, es imparcial — circunstancia que no le favorece mucho, porque "El Imparcial" va de capa caída — podemos afirmar que no hay tal haca ni barraca, ni estación ni difusión.

Lo ocurrido fué que un socio del "Español", optimista a pesar de todo y que aguarda con impaciencia la victoria de las huestes de Brú, oyó hablar a un futbolista sabadellense d'en Tena I, II y III, y el hombre confundió las antenas y hasta los términos. ¡Cosas del entusiasmo futbolero!

* * *

EL "SANS" ADQUIERE UN NUEVO JUGADOR

Asegúrase insistentemente que la próxima temporada firmará la licencia a favor de la "U. S. de Sans", el excelente bac Martín Gal Ero.

La noticia ha sido acogida con gran entusiasmo por los socios del popular club del barrio de los gitanos. Todo el mundo encuentra muy en razón que el "Sans" tenga el back Ero.

ESPECTACLES

FOLIES BERGERE

El Music-hall de las familias
Empresa TESAN -
Telèfon 3929 A
Divendres, tarda:
Reposició
DEL MERCAT AL
CABARET
Nit: Estrena
DE PAGES A
COMERCIANT
Consumacions econòmicas
Esmerat servei de
Restaurant

TEATRE COMIC

La famosa revista
YES - YES
La revista de les magnificències
OUI - OUI
El millor espectacle de
Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

titolava: "Oidme, animales". (Els animals, naturalment, erem nosaltres, els del terror.)

En "Maliano" Iglesias, en el seu discurs, digué que el "caudillo" del radicals havia sapigut, malgrat les circumstàncies especials que a travéssem, "mantenere gallardo".

Ja ho crec! I "calavera"!

Mandanga varietinesca

A la porta de "Eldorado", catedral de les varietés, van anar a bufes per no sabem quin motiu, dos coneguts autors de cuplets molt populars i que han fet grunyar moltes pianoles.

No hi ha dret!

O, millor dit:

No hi ha petit dret!

Això són porters!

DIUMENGE avant passat, en Plattko, l'insubstituible porter del "Barcelona", va atropellar amb el seu automòbil a un oficial de Correus, i aquest home retrògrad, que s'empenya en anar a pas per a fer la guitza als que van en cotxe i donar-los-hi disgusts, li va contestar a garrotades.

En Plattko no es va entendre de romanços i variant de lloc, es col·locà al que ocupa el davant centre, prenent el cap de l'atropellat per un esfèric i fent una pila de gols que llàstima no pogués aplaudir-los el seu incondicional públic.

Així, noi, així!

Un ajornament

DIU el "Ciero" de dilluns passat:

"Se han aplazado para octubre, y con objeto de que tengan mayor relieve, las conferencias sobre el combustible."

Sobretot, que sentir parlar de combustible amb la calor que fa, no hauria estat gaire oportú...

L'arribada d'en Lacandro

FA dos diumenges, l'ex emperador del Paral·lel, que està quasi bé tan tronat com el regne d'on fou destronat, va arribar a Barcelona, per tal d'assistir a l'homenatge que els centres radicals li declaven amb motiu del seu recent triomf dintre de l'advocacia.

La comèdia es va desenrotllar amb tot l'"aparato" que el seu interessant, encara que gastat argument requeria, i fins es va enfonsar l'empostigat, esverat sens dubte pels conceptes del terrible autor d'aquella joia de literatura política que es

Clubs que tenen porters d'aquest calibre, mereixen guanyar el campionat mundial!

L'hortolà de Sant Boi

L'ACUDIT DE LA RAMONA

EN Rafelet és un d'aquells nois que no pot estar-se de dir la seva a cada dona que passa pel seu costat i li crida l'atenció. Tan si és lletja com si és maca com si és prima o bé molt plena. No respecta a solteres, casades, vídues ni indefinides. La llengua del nostre heroi, no té aturador.

Amb això, calculin vostès amb quina mala intenció en Rafelet va començar a rumiar quina una en diria a la Ramona, el primer cop que la veié després de casada, lluint, radiant i orgullosa, un timbalet d'allò més caio.

Per a fer-se'n càrrec, cal que primer jo els hi expliqui que en Rafelet havia estat, altre temps, boig per la Ramona, que va obsequiar-lo amb un parell de carbaces dignes del més mandra dels estudiants.

—Caram, Ramona! — exclamà el nostre "tramendu" —. Com és que porta aquesta faldilla tan curta del davant? Miri que quasi se li veu el genoll!

I tenia raó, perquè, amb la curva prominent que feia la panxa de la xicoteta, la faldilla semblava un teló a mig alçar, un teló d'una escena que prometia tenir la més suggestiva de les decoracions.

Però ella és de les que no s'inmuten així com així.

—Doncs, miri, Rafelet — li digué —. No cregui pas que el meu marit no tingui una bona corda per poder-lo alçar fins dalt de tot...

R. Osk. Hetta

LA SUCCESSIO

EL matrimoni Cortés, malgrat haver-se unit quan encara durava la guerra europea, no ha tingut successió. I no és que no hagin provat metges, canvi d'aigües, de clima, de posició, d'hora i de lloc, però, tot és en va.

Això els té un xic amoïnats. Perquè el marit posseeix un important negoci de cotons i ha gua-

nyat una respectable fortuna, que se n'anirà a parar a uns cosins, si la seva dona mort abans que ell. També és una llàstima treballar per uns parents llunyans.

L'altre dia, estant de visita, l'home se'n planyia.

—Ja és trist no tenir fills; però què hi podem fer — digué una senyora — si no els hi volen venir?

—Oh! — féu ell —. De venir, ja ho crec que venen!

K. Parró

FLIRTEIG

EN Jové, el popular "tennisman" no està encara ben bé decidit respecte a l'espinesa qüestió de triar promesa.

—Veuràs — deia a un amic —. Tinc a la Matilde... Bona noia... Honesta... Allò que es podria dir: menjar de casa... Moltes voltes, em sento a punt de decidir-me... Però, noi, així que penso amb l'Encarna, el cervell em giravolta... És una femella admirable i adorable! Tot el seu cos, tots els seus gestos, totes les seves mirades, reflexen sensualitat... Si fos menys tímida, m'hi declararia de seguida... Però després penso que tal volta no em convé una dona així, i torno a dubtar...

—Sí, vaja. Una de freda i una de calenta.

Shocking

FACILITATS

L'AMIC que volia conèixer els reconets que deessa Venus té escampats per Sant Gervasi, s'extasiava en la contemplació d'unes delicioses i impúdiques menors que feien "menjador"

—Noi, em sembla que és qüestió de deixar aquesta vida de vici i tornar cap al camí de la gent honrada. Cercar un ofici i...

—"Bueno", jo ja m'hi conformo, però, ja guanyaràs per nosaltres dos?

quan al seu cervell retornà, sense sapiguer com, la idea de la brutal i empalagosa materialitat.

—I... quan val? — preguntà a la mestressa, una dona encara jove, carregada de pit i de brillants.

—Cinquanta pessetes, jove!

—Cinquanta pessetes! — féu el nostre amic —

El preu d'un trajo a mida a cân Bastida!

—I fan els mateixos tractes que ell?

—No sé què vol dir...

—Pregunto si donen facilitats de pagament...

Bar Beta

UN ARREGLO

PER no sabem quin tripijoc, a n'en Daurer, riquíssim propietari, li convenia que en Forns es casés amb la seva filla. En Forns havia perdut el capital que li havien deixat els seus pares en una especulació de borsa desgraciada, i la noia també havia perdut un altre capital molt important per a les noies que volen contraure matrimoni.

Però ja hem dit que en Daurer tenia interès en casar a la noia.

Volent portar a la realització el seu plà, va cridar un dia al seu luxós despatx a n'en Forns i li digué:

—Bé, Forns! Això s'ha de resoldre d'una vegada! Vostè vol a la meva filla, ella el vol a vostè i aquest prometatge no s'acaba mai més. Ho hem de resoldre. Les amistats ja comencen a trobar llarg aquest perllongament de relacions, i murmuren...

En Forns sabia molt bé el motiu que impulsava al seu futur sogre a volguer arreglar l'assumpte. I es va decidir a jugar-se el tot pel tot.

—Jo no hi tindria cap inconvenient — li respongué — però vostè no ignora quina és la meva actual situació econòmica... Jo no tinc un ral...

—Això es pot arreglar de seguida! — féu el propietari, transportat d'alegria en veure el desllogador que, per altra part, ja estava esperant —. El dia que jo li entregui la meva filla, li depositaré cinquanta mil duros en un Banc!

El barra d'en Forns, en sentir aquells mots, es va quedar mirant a n'en Daurer i li va respondre:

—I no podríem fer l'operació a l'inversa?

—Què vol dir?

—Que vostè m'entregués els cinquanta mil duros i deposités en un Banc a la seva filla!

R. E. Tallet

TOT ES FER COMPLIMENTS

EL senyor Fonollosa tenia la mania de fer compliments a cada moment; però, finesa que intentava dir, ficada de peus a la galleda que li sortia. Això és fàcilment explicable, si es té en compte que el nostre heroi havia fet for-

—Després de tot lo que m'ha fet, estic tranquil·la. M'ha dit que tal vegada es casaria amb mi!

tuna venent cigrons, i els cigronaires, encara que mereixin tots els nostres respectes, no acostumen a ésser gent que hagi estudiat a l'Institut.

Com que el senyor Fonollosa era ric i solter, lo bo i millor de la societat aristocràtica barcelonina li anava al darrera i a cada moment rebia invitacions per assistir a les més lluides festes.

Un dia, certa opulenta dama barcelonina el va convidar a sopar.

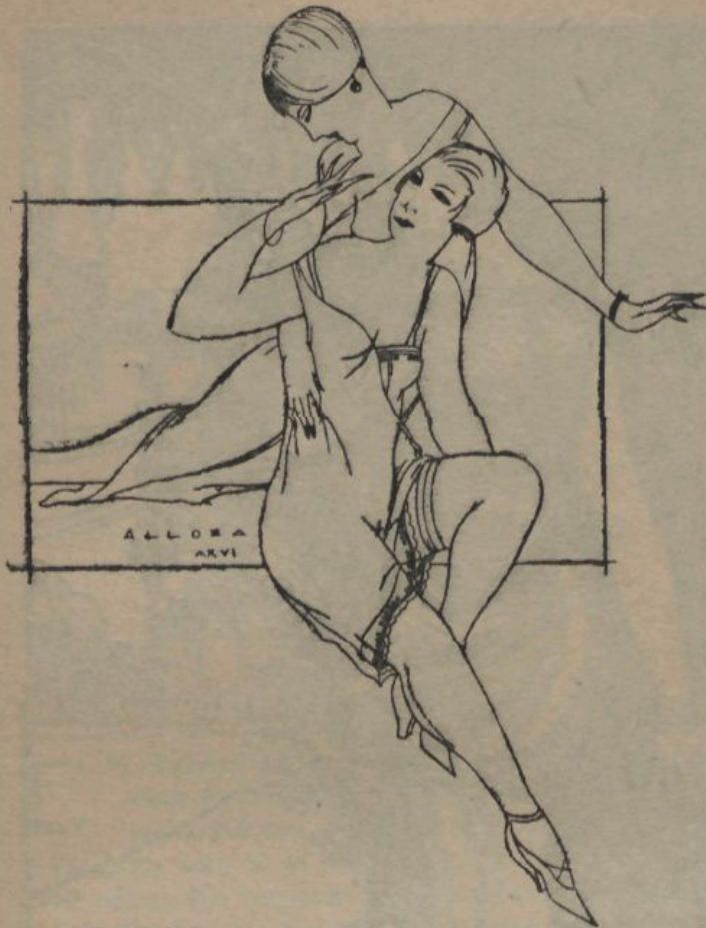
—Ja ens dispensarà si el nostre menú no és lo exquisid que nosaltres desitjaríem... — digué la dama —. Però la cuinera s'ens ha posat malalta i hem hagut de sortir del pas com hem pogut...

El senyor Fonollosa s'inclinà:

—Oh, senyora! No faltava més! No cal que es molesti... Si hagués tingut ganes de sopar bé, no hauria pas vingut a n'aquí... m'hauria quedat a casa...

Kar Bassa

—De qui és aquest xuclet que tens a l'esquena?
 —D'aquella tarda que vaig dir al meu marit que anava a veure a la meva cosina.

RESULTAT GREU

PER assumptes de senyora — al jutjat en diuen d'entrecreix — en Baró va rebre, en plena Rambla, una d'aquelles bofetades quin ressò arriba de Canaletes a Colomb.

—Ja ho veureu, ja, el què en resultarà d'això!
 —Cridava l'home a tothom que volia escoltar-lo.
 —En sortirà una cosa grossa!

Els amics de l'agresor, que era un carnicer de Gràcia, d'aquells que d'una trompada giren l'esquena a un atleta, van anar-lo a avisar, en previsió de què l'agredit fes alguna etzegallada.

Aquest, com és natural, va pendre les seves mides, que foren inútils, perquè mai més no tornà a veure a n'en Baró.

Vuit dies després, aquest, amb una galta envernada i més inflada que una mala cosa, es passejava pel Paral·lel, quan un conegut seu el va veure.

—Què? — li va preguntar —. Què en va resultar, d'allò de l'altra nit?

—Oh! — féu en Baró, somrient amb aire de perdonavides —. Ja t'ho vaig dir, jo! Una cosa grossa!

—Li vas pegar?

—No, no... Prou feina tinc en curar-me aquesta galta, que sembla mitja cindria... Ves si no tenia jo raó, en dir-te que d'allò en resultaria una cosa grossa!

Von Bent

ANANT A FUTBOL

L'ALTRA festa, vaig tenir l'humorada d'anar a fútbol. Humorada, representa agafar un autobús ple com una tartrana de festa major, per veure, en ple Campionat de Catalunya, dos quarts equips en un partit amistós. Però, fillets, al camp en qüestió, que no diré quin és per por de què em "birlin" la conquesta, hi va una "menor" d'aquelles que un la faria "goalkeeper" de seguida, per fer de Samitier i entrar-li cinc gols de carrera. I no es pensin pas que servidor gasta "Erotyl"!

A la Plaça de Catalunya em vaig enfilar en un d'aquells vehicles automòbils que van pintats de vermell i semblen un tranvia de llauna per jugar la canalla. No s'hi cabia. Em vaig haver d'enfilar a l'imperial — compensació: tres parells de cames, dos d'ells desprovistos de calces al cim — per trobar lloc, i sota un sol digne del Sahara, va començar la marxa.

Al meu davant s'havien col·locat, dispersos — és un dir — els membres d'una família composta per marit i muller, la pubilla, que aparentava uns divuit anys i estava més bé que LA TUIES (em sembla que no es pot queixar de la comparança), un noi que semblava el promès, el cosí o el que li feia els "tatos", i la minyona.

Naturalment, que la xicoteta i el noi, van trobar, no sens esforços, la manera d'estar junts, de manera que quan arribà el cobrador, preguntà:

—Dos?

El xicot entregà un duro i digué:

—No, senyor...

El cobrador seguia davant d'ells amb la peça a la mà — vull dir la moneda, eh? — esperant l'aclaració. Però, en aquell moment, es va aixecar un xic de vent, i a l'ensem, les faldilles de la gentil criatura, cosa que va absorbir l'atenció del seu acompanyant, de tal manera que, en insistir el cobrador, respongué, amb frase interrompuda a cada mot:

—La minyona... la mama... el papa...

K. Briola

LA CORRENT ELECTRICA

NO estava gaire satisfet, en Pasqual, fadrí electricista, del seu debut. La xicoteta prou li explicava el què del com de la cosa, però ell no aprenia la lliçó i la mercenària s'impacientava.

—Però, home! — li deia ella —. No m'has dit que ets electricista?

—Sí!

—I saps enxufar una bombeta amb una pila per a que vingui la corrent?

—Prou! — respongué el xicot, ja fora de tó —. Però, com vols que em vingui la corrent, si gastes una pila seca?

Casas

PRESENT DE BODES

FEIA vuit dies que s'havien casat. Ella era fresca i gentil com una rosa: tenia vint anys. Ell era alt i çapat com un roure, però...

—Oh joventut, que pas a pas, deixes el sol sempre endarrera; oh joventut, que quan te'n vas, sembla que fuig la primavera!

El marit de l'Elena tenia quaranta anys.

Juan, des del finestral, els vaig veure travessar l'ombrejada avinguda del jardí, una sensació d'engúnia em va trasbalsar tota.

Elena era fina i suau com una porcelana de Sevres. Penjada del braç d'ell, semblava talment un pom de flors, un lliri colltorçat en l'aspre tronc d'una alzina surera.

Ella avençava com una papallona, com si volés; ell, a cada petjada, feia grinyolar dolorosament l'arena del jardí sota els seus peus de ciclop.

Elena era rossa e ingènua com un angelet de Murillo. Ell era brú i ferreny com un cim de Pedraforca.

Una sensació d'horror em va fer estremir en saber que eren casats.

—En Manel — va fer ella presentant-me'l.

No vaig contestar. La paraula va sobtar-se a flor de llavi, com esporuguida. Una lleu reverència i un somriure em varen justificar.

Ella continuà:

—La Laura.

En allargar-me la destra, em vàreig tirar instintivament endarrera. Després, ja refeta, vàreig correspondre.

—Desitjava molt de conèixer-la, senyoreta.

—De debó?

—Li juro. Aquesta, cada nit, em fa llegir coses de vostè, i... cregui que desitjava molt veure-la d'aprop.....

—I, ara que ja m'ha vist, deu haver tingut una decepció, veritat?

—No, senyora: és tal com me l'havia imaginat: una brasa de foc amb faldilles. Si fa o no fa, com aquesta. Bona parella, bona parella... de picarols!

El to un xic violent del marit de la meva amiga, començava a molestar-me. L'Elena ho va notar de seguida i, agafant-me pel braç, com un ocellet, se'm va emportar cap al jardí.

—No en facis cas; és la seva manera de parlar, però és més bó que el pà de pessic.

Haviem arribat a un reconet del jardí, on l'intimitat d'un banc de marbre dossel-lat d'olorosos gessamins, ens oferia la seva dolça intimitat.

Enllaçades per la cintura, ens assentàrem. Ella havia col·locat la seva testa daurada damunt del meu pit pantejant i em mirava somniadora.

—Escolta — vàreig demanar-li en un to un

xic sec — com és que t'has casat amb aquest "home"?...

—Per això: perquè en ell, tot donava la sensació d'"home". Quan festejàvem, sols de mirar-lo, sentia uns esgarrifaments i uns desvaris tan intensos, que no podia pensar en la que aviat seria nit de nuvis, sense sentir-me envaïda per uns desmais dolços i turbadors que em trasbalsaven tota. Però...

La meva amiga no va acabar la frase. Un deix d'amargura, de desengany, es dibuixà en els seus llavis.

—Elena?... Es que potser?...

—No, no, res d'això: no corris tant, Laureta, no corris tant. En Manel no ha deixat ni un sol dia de complir amb els seus deures matrimonials. Es un home molt metòdic: cada dia, en punt de les dotze, mentres el rellotje va tocant, em recorda que som marit i muller.

—I doncs?...

—Què vols que et digui? Ja saps que jo... he sigut sempre molt nerviosa. Sóc rossa i tinc els ulls blaus, però el meu temperament no és el que tothom em suposa; jo em creia que en Manel seria una altra cosa...

—Bé prou que ho sé, dolenta, bé prou que ho sé! Tu i l'Elvireta, arribaveu a fer-vos pesades en les nostres vetlles d'internat. Oh, i ara que me'n recordo: perdona que no t'hagi enviat el present de boda; ja saps què era a París, quan vareu casar-vos.

—I ara!

—No obstant, vull que tinguis un record meu. Vina

I, corrent com dues bogetes, ens dirigirem vers el xalet, on, en la llinda, ens esperava en Manel, amb el cordatge dels seus braços trenats damunt del seu tòrax de brau.

—Què passa? Què són aquestes corredisses?

—Vingui, vingui, Manel, que necessito la seva opinió.

I en quatre salts, guanyàrem el primer pis i ens trobàrem en el saló.

—T'agrada? — vaig preguntar a l'Elena, enseyant-li un rellotje de sobretaula.

—Oh, és magnífic!

—Al revés: és modest, molt modest, però té una particularitat.

—Ah, si? — preguntà en Manel.

—Sí, senyor: toca les hores tres vegades.

L'Elena esclatà en una rialla sorollosa com una cascata. En Manel se la mirava esmaperdut i dirigint-se'm, exclamà en un gest de incomprensió:

—Ho veu? El que li deia: un picarol! No té remei, cregui, no té remei!...

EL MODEL

S ENTIT en un bar del carrer Nou, entre dues xicotes de music-hall que, degut a la crisi, estan sense feina:

—I et vas tenir de conformar a fer de model de desnú?

—Sí, noia! Què hi farem!

—I no et sabia greu, haver-te d'estar despullada davant d'un home sol, al que no coneixies?

—Oh! Es que quan vaig consentir a "posar" va ésser amb la condició expressa de què ell no miraria!

Van Tresca

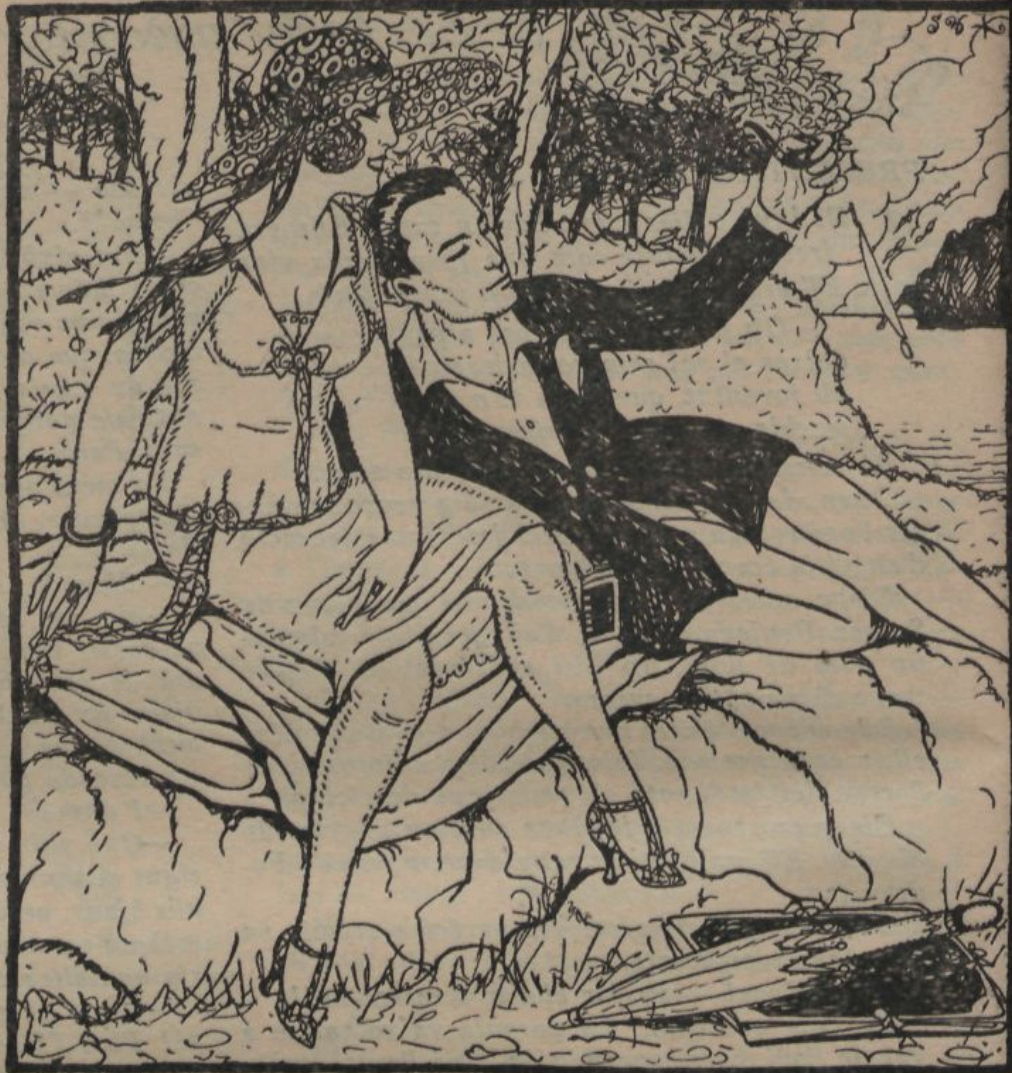
PLA D'ECONOMIES

L ES deu del vespre. Al "Suïc" entra un matrimoni. Ell demana la carta i comença a escollir el menú:

—Encurtits, raviolis, pollastre... Voldràs llagosta, noia?

—No! No vull que t'extralimitis amb despeses extraordinàries. Val més que facis portar lluç, que és més econòmic, i em compris aquell anell de "catorzecents duros" de càn Valentí.

P. Asterada

Ell. — Jo, davant d'aquests panorames, sóc un altre home.
 Ella. — Déu ho faci!

PROTESTA RAONADA

A L cel lluien milers d'estrelles. Era de Pasqua l'hermosa nit. I mentre sonaven les Caramelles, un bon madrega tocava... fusta. Una fusta d'allò més ferma, propietat d'una senyora molt afavorida per Dama Natura, que estava a la plaça major d'un poble, quin nom no fa el cas, molt ben tornejada i amb unes curves que ríguint-se dels llits de Viena.

—Féu el favor, mestre! — exclamà la dona —. Que aquí no estem al cine!

—Què li passa, senyora? — preguntà un empleat carrilare que estava allí aprop.

—Res! Que aquest "frescales" es veu que vol assegurar-se de les meves aptituds per a la lactància, perquè fa estona que, tot adoptant un posat de senyor Mariano, em frega el braç per aquí...

I la dona assenyalava la seva esplèndida i ubèrrima pitrera.

—Dispensi, senyora! — féu l'al·ludit —. Vostè s'equivoca... Si l'he tocada, ha estat sense voler... Com que hi han tantes empentes...

—No és pas veritat! — insistí la dona —. I la prova és que ja fa més de quinze dies que a tot arreu em fa el mateix, sense que jo hagi dit mai un mot!

Tots es varen posar a riure. Jo, com que sóc de bona fe, encara no he pogut esbrinar el motiu.

Espantaleon Adormit

QUI MES HI FA, MES HI PERD

V OSTES, que són joves, perquè els llegidors de LA TUIES tenen d'ésser forçosament joves, o d'altra manera, no seria concebible, no es deuen recordar de "La Sabatera". Jo, sí. Per tota la Rambla, des de Canaletes a Colomb no ha trotat mai de dotze de la nit a dues de la matinada, xicota més castiça i complacent que ella.

Havia estat dependenta d'una sabateria del carrer d'Aribau, però, segons ella mateixa contava, un dia, cansada de provar sabates a barroers que

L'AUTO DEL SENYOR

MODEST

DON Modest Retaulons, ex fabricant de samarretes enriquit per la guerra, es va comprar un auto, i per tal d'assombrar als pagesos del seu poble natal se n'hi va anar amb el cotxe, que guiaba ell mateix, a passar-hi una temporadeta.

En aquell poblet, enclavat a l'alta muntanya catalana, on va suar terriblement per fer-hi pujar el cotxe, amb prou feines havien vist una bicicleta. La canalla, sobretot, va mostrar-se fortament encuriosida davant d'aquella novetat.

L'arribada va ésser espaterrant.

Tots els veïns del poble, amb l'alcalde al davant, varen fer acte de presència a la plaça major en el moment en que amb grans espeternecs es va deturar l'auto.

—I no hi va cap animal, aquí dintre — li preguntà un dia el fill del masover.

I el senyor Retaulons, amb suficiència, va respondre:

—Només hi vaig jo...

K. Parró

Ja serà bona, aquesta llangonça?
No li sabia dir, senyoreta. La que jo gasto, me la porta el meu marit.

duien els mitjons foradats i als que els hi podien els peus, es va decidir a emprovar pel seu compte la seva, una sabata que, al principi, era fineta i molt justa, però, fillets, de tan trotar, va acabar per deformar-se i restar convertida en una mena de cabaç.

Certa nit, un client seu la va cridar, davant del desaparegut cafè de Versalles, i li armà el primer escàndol.

—Mai més sabates amb tu! — exclamà tot irat.

—No sé què redimontris és, però tinc el peu fet una llagal

A la "Sabatera", en sentir allò, va tocar-li el torn d'indignar-se.

—Aquesta si que és bona! Et queixaves de què la sabata et venia ampla i ara vens amb l'història de què t'ha fet mal?

Ja els hi deia jo, al principi, que de dones castices i valentes com la "Sabatera", en corren ben poques, avui en dia!

C. Ardant

LES MATEMATIQUES

EL pare, que s'havia enterat dels tripijocs de la seva filla amb el promès, va cridar a n'aquest i li digué, amb tó melodramàtic:

—Ara, vostè i jo saldarem comptes respecte al que ha fet a la meva filla!

El promès era un barra. I amb un somriure cínic respongué:

—Quan vostè vulgui... Però li adverteixo que no sé de números...

Tit Hella

ARMONIA PERFECTA

SENTIT en un cafè concert dels què encara estan oberts:

—Petita, ets el meu tipus ideal... Menu-da, riallera, encisadora...

—I tu el meu!

—De debó?

—De debó! Ets tan generós i tens aquell auto tan macol..

Fi Blada

—Si, noi. Tots és qüestió d'un nap.
—I a tots cobres el mateix?

UN QUE ESTA DE MALA PATA

NO vos podeu arribar a imaginar — va començar dient-nos en Prunés — la mala pata que arribo jo a tenir en aquest món.

Ja sabeu que estava promès amb una noia de diners... Doncs, bé. Tot se n'ha anat en orris, i únicament per la meua desgràcia... Figureu-vos que diumenge a la nit me'n vaig anar al "Turó" i vaig fer una xicoteta d'aquelles que... "bueno"! Vos en estalvio la descripció començada, perquè som a fi de mes i no esteu per desprendre-vos de dos naps a casa la Brígida... Una noia espaterrant, en un mot. Anem cap al "Xalet" i, en el moment de creuar la porta, ens trobem amb la meua promessa que en sortia!

—I s'ha desfet el casament? — vàrem preguntar al nostre amic.

—Sí... Ella, ja em perdonava, però els seus pares diuen que no volen que la seva filla es casi amb un home que porta dones en aquests llocs...

R. Osk Hetta

D'ESPERITISME

EN Joan no havia cregut mai en l'esperitisme. La Júlia, la seva muller, tampoc. Però, certa nit, per curiositat, i esperant tenir ocasió de riure una estona, el matrimoni se n'anà cap a casa d'uns coneguts que tenien una médium nova a Barcelona, que feia veritables miracles.

Arribaren al pis dels adeptes de les teories del mai prou alabat Allan Kardec i, al cap de poca estona, va començar la sessió.

—Per què no preguntem quelcom? — digué en Joan a la seva dona —. Comença tu.

Ella s'hi resistia, però, finalment, cedint a l'insistència del seu marit, es decidí:

—Quants fills he tingut? — va preguntar.

—Tres! — respongué sense dubtar la médium.

Al cap d'una estona, en Joan va fer la mateixa pregunta:

—Quants fills he tingut?

—Dos! — digué la videntia.

Una estona després, la parella sortia de casa dels amics esperitistes. Ell reia com un beneït.

—Es molt divertit, això! — deia —. Hi vindrem un altre dia!

Però la Júlia, no sabem per quina raó, no hi ha volgut tornar més.

K. Pritxet

EL CASAMENT DE L'ANTON

AL poble, tothom coneixia a l'Anton per "En Cinquanta Sis", que era el número que havia tret a la quinta. Com que llavors, no hi havia servei obligatori, el xicot es va posar d'allò més content en sapiguer la nova, puix estava lliure, i tan va repetir la xifra salvadora, a tots els companys, que aquesta li va quedar de motiu.

I ve't aquí que l'etzar, que té coincidències molt curioses, féu que son pare, que era molt amic del "Tretze", un pagès ric així nomenat perquè aquest mal punt era el número de les vinyes que posseïa, aconcellés al xicot que es casés amb la filla del vinyater, cosa que a n'en "Cinquanta Sis" li va anar com l'anell al dit, que es diu vulgarment, puix la xicoteta era maca i a n'ell li feia peça.

El casament es va celebrar amb tota pompa i l'endemà mateix, la parelleta va sortir a córrer món, agafant el directe cap a París, perquè es veu que tenien pressa d'anar a fer un encàrrec a n'aquella fira de criatures que hi ha, i que tan i tan ens ha intrigat a tots de petit.

I veu's aquí que, als pocs dies d'ésser a la ciutat de la llum, dels apatxes i de les noies primes, l'Anton rebé una postal, anònima i escrita a màquina, que provenia segurament d'algún bromista conegut seu, i que deia així:

La noia de càl "Tretze"
i el noi "Cinquanta Sis",
en viatge de noces
se'n van anar a París.

Essent en plena França
es clar que sumaran
cinquanta sis i tretze,
i molt gust trobaran.

Kar Tronets

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xarises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

ELS ELASTICS D'EN PERET

CADA matí, quan en Peret s'aixecava per anar al treball, era un quart d'hora de renecs i malediccions. Els veïns ja hi estaven tan acostumats, que si no es feia sentir el xivarri quotidià, exclamaven tots a chor:

—En Peret no deu trobar-se bé! Avui no el sentim cridar.

L'escena començava pels mitjons.

—On deuen haver-me posat els mitjons? Això és un escàndol! Antonieta! A veure! Què s'han fet dels meus mitjons?

De quatre grapes, cercant sota el llit, l'home continuava el monòleg:

—Maleit sia el dia que vaig tenir la cotxina idea de casar-me! Però, on seran aquests maleits mitjons?... Ah, mira-te'ls, aquí sota la calaixera!

Després tocava el torn als calçotets. Els calçotets, llençats al vol, a la nit, en ficar-se al llit, apareixien darrera el mirall, després d'una sèrie de recerques infructuoses.

Però el drama dels elàstics era el de més espectacular. Generalment els trobava a la tauleta de nit, a sota d'un diari o ficats entre el llensol i la flaçada. Mancaven els pantalons.

Els meus pantalons s'han perdut! Hi ha que venir aquí, per a veure això!

La corbata que s'havia tret la nit anterior, ja no la cercava. Es posava la primera que li venia a mà, dient:

—De segur que l'han barrejat amb la roba bruta!

Aquell matí, en Peret, contràriament al seu costum, es va vestir silenciosament, tan silenciosament, que la seva dona pensà:

—Al meu marit n'hi passa alguna!

L'home cercava els elàstics sense deixar anar un mot. Feia ja almenys deu minuts que mirava pels recons més amagats de la seva cambra, pujava damunt d'una cadira per veure si estaven darrera el mirall, però mut com una tomba. Va registrar els calaixos de la calaixera, l'armari, un baúl ple de roba vella... Tot fou en va. Quan, perplex, veié que ja no quedava cap lloc on poguer-los descobrir, entrà la seva muller.

—Peret, hi ha en Ramon que et vol veure.

—En Ramon?

—Sí. Sembla que t'ha de dir quelcom important.

—Està bé! Deixa'ns sols!

En Ramon entrà, solemniat, a la cambra d'en Peret. Era un amic d'anys, i podia, gràcies a n'això, permetre's la llibertat d'entrar a veure'l encara que estigués en mànegues de camisa.

—Amic meu! — li digué —. Em passa un cas excepcional! Ahir a la nit, en tornar a casa, la meua dona era ja al llit. Vaig encendre el llum per despullar-me, i què diràs que vaig trobar damunt del llit?

—Què sé jo! — féu en Peret.

—Uns elàstics! Uns elàstics que no eren meus! Mira-te'ls!

La porta de l'habitació s'obrí violentament. Era la dona d'en Peret, que havia sentit la conversa.

—Deuen ésser els teus, pocavergonya! Ve't aquí perquè avui els cerques sense dir res! Sí, sí, que ho son!

I l'Antonietta donà una senyora bofetada al seu llegítim espòs, mentre en Ramon exclamà:

—Canalla! Indecent! Enganyar-me a mi, que li pago café i cigar cada any pel meu sant des de que vàrem entrar en quinta!

En Peret va cercar la manera de sortir-se'n d'aquell embull.

—Si aquests elàstics no ho són, de meus! — exclamà —. Ja veureu com els que jo tinc acabaran per sortir, ben buscats!

I, en efecte, als pocs moments, en Peret trobava al calaix de la màquina de cosir de l'Antonieta uns elàstics que no eren els seus, molt ben empaquetats en paper fi.

—Què dimonis és això! — féu, vermell d'indignació —. Aquests elàstics tampoc són meus! A veure, explica't noia!

L'Antonieta va jutjar prudent desmaiar-se, mentre en Ramon fugia escales avall...

Des d'aquell dia, en Peret no viu amb la seva dona, i en Ramon tampoc. Però com que, ben mirat, resulta que, havent-se enganyat mutuament, estan en paus, s'han reconciliat i tornen a ésser bons amics.

F. Orrolla

LLEUGERESA D'EXPRESSIO

EL senyor Canons té una nena, de vuit anys d'edat, que, aixís com altres arriben a casa carregades de nyanyos que s'han fet pel carrer, i plenes de brutícia per haver-se arrossegat per terra, compareix sempre carregada de premis que li han donat a col·legi pel seu bon comportament i zel en els estudis.

Té una memòria prodigiosa. Cosa que llegeix, cosa que repeteix com un gramòfon, encara que sigui al cap de quinze dies.

—Es un veritable prodigi! — deia l'altre dia al senyor Canons un veí que la va sentir.

—Oh! — contestà el pare tot satisfet —. I, sobretot, el què és de veure, és la seva lleugeresa d'expressió. Quan parla, sembla que algú de gran li apuntí pel darrera!

B. Aldufeta

GRAN METRO

AIXO de "Gran Metro", des de que funciona el Transversal, no s'hauria de dir, perquè la línia Lesseps-Liceu, un cop vista la de Plaça de Catalunya-Bordeta, és una mena de pantano de Vallvidrera comparat amb el Mediterrani.

Coincidència curiosa: dijous passat, dia de la inauguració del nou ferrocarril, a una taquilla del "Gran Metro" de la Plaça de Catalunya, va comparèixer un senyor que, per lo vist, tenia molta pressa, perquè, veient distreta a la senyoreta dels bitllets, va donar un cop damunt del vidre amb un duro, fent-ho tan violentament, que el va trencar.

Minuts després arribava servidor de vostès, que té una debilitat per aquells aucellets que estan en-gabiats a sota terra.

—I ara! — vaig dir a la nena —. Li han esverlat la portella...

—Sí, senyor... Què hi farem — em contestà amb resignació —. Un dia o altre tenia d'ésser!

—Qui ha sigut?

—Qui vol que sigui? Un home!

—I amb què li ha esverlat?

La taquillera baixà els ulls, rigué per sota el nas i em contestà:

—Amb una peça grossa!

T. A. Faner

LA "PRENDA"

PRENDA: oi que vostè em reservarà aquest ball?

—Prenda: oi que vindrà, diumengé que ve?

—Prenda: oi que dissabte a la tarda, que tots dos fem festa, anirem al cine?

Així parlava en Ricard a la Lola, una eixerida mecanògrafa que havia prés l'"Iris Park" per camp d'operacions i a n'ell com a xicot formal.

No sabia tirar-li cap més floreta. Això de prenda, es veu que en Ricard ho havfa après a dir en dia assenyalat, perquè no hi havia qui li tragués de la boca.

Però, si el xicot era poc eloqüent en paraules, sens dubte ho devia ésser en fets, perquè al cap de mig any, tenia de fugir cap a París, perquè ell no pensava, ni molt menys, casar-se, i havia fet certa cosa a la Lola que els seus pares volien punir aplicant a n'en Ricard la vicaria per càstig.

A la ciutat de la llum, el terrible tenori tenia varis amics, de manera que de seguida li van trobar col·locació.

Tres mesos després de la seva arribada, un company seu de la ciutat comtal es va traslladar a París per negocis, i volgué aprofitar l'avinentesa per anar a veure al burlador de la Lola.

—Recristina, noi! — li va dir, així que el veié. — Tu sí que te la vas ben passejar, a n'aquella pobra Lola!

En Ricard volgué adoptar el to sentimental, per quedar un xic bé.

—Creu-me! — va respondre — que em va doldre molt...

I l'altre, recordant l'eterna floreta d'en Ricard, contestà rient:

—Ah, sí! Ves qui ho havia de dir, que a tu et dolguessin prendes!

Marcel Terra

Conte premiat en el número passat:

UNA SORPRESA

—He sentit un soroll sospitos...! Serà un lladre?
Ai! Si ho és, almenys que sigui ben caio!

ELS EXAMENS

An'en Lluiset, un bordegàs de catorze anys, el van suspendre d'Història Natural. Tot moix, va arribar a casa de l'autor dels seus dies, un contractista d'obres que tenia molts duros, però que no sabia llegir ni escriure.

De primer antuvi, el pare va estar temptat d'afagar un garrot i pegar-li la gran pallisa, però, abans de pendre tan radical mida, va voler assegurar-se de si el motiu de la carbassa era o no justificat.

—A veure! Burro, més que burro! Què t'han preguntat?

En Lluiset, mig ploriquejant, mormolà, veient-se ja el garrot descarregar les ires damunt de la seva esquena:

—M'han preguntat si sabia què era un condor.

El contractista, en sentir allò, es va indignar, però, amb gran sorpresa del seu fill, deixa caure el garrot a terra, exclamant:

—Ves quines coses de preguntar a un xicot de la teva edat!

Tit Hella

CORREU SECRET

Espantaleón Dormit. Anirà, un xic retocadet, perquè és un xic fluix. — *Dhat Pelhull.* Vostè diu que llegeix contes que no poden passar, però els seus, jo li asseguro que no van ni amb rodes. Probarem amb un "Ford". — *Car De 10.* Si ens explica el què vol dir el conte aquell de la sabatera, li donarem un "vale" per pendre el sol de dues a tres a la Plaça de Catalunya. De totes maneres, per que vegi que nosaltres som més complacents que una nena de casa la Pepita, li canviarem el final, que no ens entra ni amb vaselina, i veurem si li fem entrar a les llegidores, perquè als llegidors, no ens interessa. — *Tot.* Es vellet, vellet, però, li farem pendre l'"Erotyl", a veure si es rejuveneix, perquè lo del doctor Voronoff és un joc de...

penjarelles, de penjarelles de mico, naturalment. *R. Trons.* Ho llegirem amb catxasa, i si no va "Al voltant del braser", hi anirà a dintre, per fer foc. Prengui la bona voluntat. — *K. Pritxet.* Aquesta vegada sí que no l'ha encertat. — *Casas.* Anirà, si ens ho permeten, que la cosa està que bufa. — *Ark Heta.* I doncs? Que ha acabat el gas? Si acàs, li enviarem una espelma. — *Van Tresca.* Es publicarà, un dia o un altre. — *K. Parró.* Va el número. — *K. Atrewell.* Es tan vell com el seu seudònim. — *M. Andanga.* Sí, senyor: sortirà, si no hi ha destorb. — *Bull Hanga.* Aquesta setmana no l'ha encertat. Cal que afini un cop més la punteria, si vol tocar el cor de les noies, que avui en dia la necessiten molt llarga. — *Tit Hella.* Hi han noms que ben bé es pot dir que fan la cosa. I el seu n'és un.

—I tan prim i escardalenc s'atreveix vostè a afirmar-me que és capaç de bàtre tots els records?
—Es que prenc l'EROTYL, senyoreta!

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

L'ALTRA nit, al "Mundial Sport" — que, entre parèntesi, no té res que veure amb el senyor Mundial, del carrer d'Espalter — va enfrontar-se, en un combat de boxa, contra el púgil Pere Puig, un altre lluitador que es nomena Gaby Núñez. Senyor Núñez: el senyor "manager", que suposem és el què l'ha batejat, li ha pres el pel.

Gaby, en francès, no és altra cosa que un carinyós diminutiu de Gabriela, molt en ús entre les meuques de la dolça República propera.

I no ens sembla cosa lògica batejar a un lluitador amb un nom que és tan sols propi per posar-lo a una "menor".

* * *

RETALLEM d'una gasetilla suplificada del "Còmic", la catedral de la revista frívola i digne successor del "Principal":

"No es hipèrbole dir que el èxito de "Oui-Oui" es creciente." Naturalment, que no ho és, sant cristià!

Perquè "hipèrbole" no és "exageració", sinó una altra cosa molt diferenta que explica amb meridiana claretat qualsevol diccionari.

Això no és fet d'en Solsona em jugo una peça d'or, tan sols pot haver-ho escrit el diminut Amador.

* * *

DIMECRES passat al vespre, es va estrenar al "Tívoli" una òpera del senyor Franz Lehar, que aparegué als anuncis, als cartells i a les gasetilles suplicades, amb el nom de "La Mazurca Bleu".

Oferim un autògraf del "Gallo" a qui ens expliqui què significa aquest títol hispà-francès, amb concordància viscaïna.

"La Mazurca Azul", ens sembla

que hauria estat molt més bé, molt més natural i molt menys complicat. Però, si s'empenyen en donar-li el color amb francès, cal guardar, si volen conservar un xic la sintaxi i el sentit comú, la forma femenina i afegint una "e", escriure "La Mazurca bleue".

Està ben clar?

Si els traductors no ens entenen i volen aclaracions, els esperem, aquest vespre, al bar dels quatre cantons.

* * *

EN un establiment del carrer de Ferran, van entrar dos xinessos que, per senyes, demanaren preu de dos tallaplomes valorats en quatre naps.

El negoci, va semblar convenirlos-hi, i en pagament, varen donar un bitllet de cinc centes pessetes.

L'amo de l'establiment els hi tornà el canvi en bitllets de cinc, deu i vint duros. Als xinessos no els hi va convenir d'aquella manera i, altre cop per senyes, demanaren que els hi donguessin tot en paperets de vint-i-cinc pessetes.

Així ho féu l'amo, però quan ja tenien el canvi a la mà, van mudar segurament d'opinió, preguntant que els hi donguessin bitllets grossos.

Un cop van ésser fora, va resultar que els xinessos s'havien endut dotze bitllets de vint-i-cinc pessetes, que havien fet córrer hàbilment.

Em sembla que aquests xinessos tan llestos i aprofitats, deuen d'ésser del Japó i a més, d'aquells tan trempats.

* * *

LA colla Santpere - Bergés i companyia, que remenava amb tan de "salero" les cireres a l'"Espanyol",

ha plegat el ram, perquè tenia massa calor.

Es va reunir el concell i va acordar pel juliol tal com la dita aconcella, ni vodevil, ni cargol.

* * *

ESTA a punt d'arribar a "Eldorado" el senyor Ortas i la seva companyia. Diu que porten el millor repertori i que faran tot el que puguin per fer-nos riure.

En Rufasta, que no bada, cada nit hi anirà, per tal d'apendre nous xistos del més castís astracà.

L'Afarta Pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Fiambras-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Aфонia

Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

¡¡Vosté no ho creu!! Doncs es cert

que la única clínica benèfica que per mitjà de la Iguala curarà ràpidament les seves malalties secretes (vies urinàries) **COMPLETAMENT GRATIS** sense abonar un cèntim per les visites, està en el carrer PORTAFERRISA, 4, principal (entrada pel carrer Roca). Visiteu-nos de sis i mitja a vuit, els dies feiners i vos en convencereu.

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4668 - A.

LA MASCOTA

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques "Sense rival"

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{tes} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

VILLA IVONE

CALLE CARRIL, 46

Magníficas habitaciones con agua corriente
Abierta día y noche — Entrada para autos
Tranvía 58 Muntaner y Ferrocarril Plaza
Cataluña hasta Apeadero Muntaner
BARCELONA — (San Gervasio)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

MARCA REGISTRADA

No val a badar...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació peüs que ensopeguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en dos minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - Baños de higiene y belleza
Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.
— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

- JUAN

- HITO -

Ell. — I encara hi ha beneïts que diuen que és tan pesat el pujar escales!